Juryrapport
Beste personage

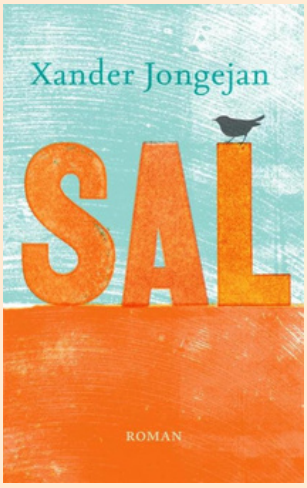

Xander Jongejan - Sal

Dit boek valt in de categorie slow reading en de stijl sluit naadloos aan bij het hoofdpersonage Sal. Hij is een oude man die door zijn huis schuifelt, naar opera's luistert op zijn buizenradio en het leven bekijkt door een cynische bril. Hij klokt hoe lang hij over het drinken van zijn koffie doet en is blij dat hij met vierentwintig minuten zijn traagterecord heeft neergezet. Iedere woensdag vindt de wekelijkse zwijgpartij bij zijn buren plaats. Samen met de thuiszorghulp zijn dat de enige sociale contacten die Sal heeft.

Een andere, beeldende gewoonte is dat hij 's ochtends de kruimels van zijn bord in zijn handen veegt om daarna positie te nemen in zijn overwoekerde achtertuintje. Het tuinbedrijf dat snoeide is namelijk failliet gegaan. Hij gaat staan met zijn armen wijd en opent zijn handen. De vogels komen aanvliegen, vertrouwen hem en pikken voorzichtig de kruimels uit zijn handen.

Iedere woonplaats heeft zijn eigen vreemde eend in de bijt. Zo'n man (of vrouw, maar meestal man) waar de kinderen bang voor zijn en verhalen over gaan verzinnen. Misschien is Sal ook zo ontstaan. Hij is in ieder geval een karakter dat staat als een huis.

Astrid Habraken - Madame Bonheur

Astrids boek wordt omschreven als detective en liefdesverhaal in één en daar zijn wij het roerend mee eens. Wat bijzonder is, is dat aan het begin van het boek Madame Bonheur dood wordt aangetroffen in haar hotelkamer. Er is dus een overleden personage genomineerd voor de prijs voor beste personage. Maar, het betreft hier een raamvertelling en gedurende het verhaal leren we Madame Bonheur heel goed kennen.

De herkomst van Madame Bonheur is mysterieus, want haar achternaam en het adres in Parijs blijken na haar overlijden niet correct en haar familie is onvindbaar. Daarop besluit hotelreceptioniste Claire, die een goede band had met de dame, naar Parijs te gaan en haar geheimen te ontrafelen.

Madame Bonheur heeft het nodige verlies en bedrog meegemaakt en Astrid weet dit ontroerend, boeiend en zeer treffend te verwoorden. Als lezer sluit je de madame in je hart.

Stephan van Erp – Het onvergetelijke leven van Nard

Wie kan er beter drummen dan Nard den Decker? ‘Niemand!’ zou Nard zelf zeggen. Toch is er iets vreemds gaande met het drumvermogen van deze man, die vanaf de eerste pagina toch wel héél erg in zichzelf gelooft en zich door niemand iets laat vertellen. Naarmate we verder lezen zien we de scheuren in zijn houding komen en leren we wat daaronder schuilt, die nare waarheid die Nard liever niet wil zien.

We volgen hem in zijn worsteling met de diagnose ‘dementie’ en zien dat deze man zichzelf overschreeuwt om zijn vreselijke lot maar niet te hoeven voelen. Naarmate de ziekte vordert droogt zijn branie langzaam op en blijft er een leven achter dat niemand zichzelf toewenst.

Stephan van Erp weet de aftakeling met verve te beschrijven, zodat we horen hoe het geroffel van Nards drum zachter en zachter wordt. Het liefst zouden we naast Nard gaan zitten, zijn hand pakken en zeggen dat het allemaal goed komt.